

Het is dinsdag. Ruim twee weken geleden werden de maatregelen tegen de verspreiding van het coronavirus van kracht. Ruim twee weken geleden schakelde de praktijk, waar ik als logopediste werk, volledig over op telelogopedie.

Het is rond acht uur als ik in mijn auto stap om naar de praktijk te gaan. Het zonnetje staat nog laag, maar de lucht is al prachtig blauw. De magnolia bloeit. Het lijkt een normale dag en ik voel me dankbaar. Het is rustig in de polder, maar ook als ik in Gouda aankom, kan ik in één keer doorrijden naar de praktijk zonder te hoeven wachten op overstekende scholieren, basisschoolkinderen en hun ouders. Het léék zo'n normale dag, maar de rust op de straten spreekt boekdelen.

Eenmaal op de praktijk aangekomen start ik mijn computer en zet ik mijn iPad klaar voor de eerste behandelsessie van die dag. Ook na ruim twee weken verloopt het leggen van de verbinding nog niet altijd even soepel en is er soms nog een helpende hand nodig, hoewel het steeds beter gaat.

Een greep uit een werkdag? Een gebarende logopediste die duidelijk articulerend aangeeft: 'Ik zie jullie wel, maar ik hóór jullie niet!' Een verlegen kleintje dat bij moeder wegduikt, want videobellen met de logopediste is toch wel heel bijzonder. Een kind, gehuld pyjama, dat zegt: 'Wanneer mag ik weer bij jou komen?' Een logopediste die een beeld krijgt van huiskamers, slaapkamers en keukens. Een kind dat zegt: 'Gaan we volgende week weer bellen, Marjolein?' Een kind dat een enthousiaste high five geeft tegen de camera, tot ongenoegen van moeder, omdat de iPad is omgevallen en de logopediste van het scherm verdwenen lijkt te zijn. Een werkdag, gevuld met helpen, communiceren, luisteren, lachen, spelen, praten en delen, met een ernstige ondertoon, omdat het niet voor niets is, dat we online moeten werken. En gewone werkdag, maar dan anders.

Rond half zes laat ik de deur van de praktijk weer achter mij in het slot vallen. Ontmoetingen vallen weg, maar communicatie blijft. Logopedie blijft.